

Sveti Šimun Štok

Sveti Šimun Štok rođen je u Engleskoj, oko 1165, umro je u karmelskom samostanu u Bordeauxu, Francuska, 16. svibnja 1265. Malo je poznato o njegovom životu sa svom povijesnom sigurnošću. Povijesni dokazi o svetom Šimunu prvenstveno dolaze iz kataloga srednjovjekovnih svetaca i od popisa poglavara karmelskoga Reda, iako se sami izvori međusobno ne slažu u potpunosti. Za njega se kaže da kada je imao dvanaest godina da je počeo živjeti kao pustinjač u šupljem hrastovom deblu, a kasnije je postao putujući propovjednik sve dok nije ušao u karmelski Red koji je tada došao u Englesku. Prema istoj tradiciji kao karmelićanin je otišao u Rim, a odatle na Goru Karmel, gdje je proveo nekoliko godina. No ono što je najvjerojatnije povijesno sigurno da je oko 1247. izabran za šestog Generala karmelićana na izborima koji su održani u Aylesford (Engleska).

Unatoč svoje visoke životne dobi pokazao je izuzetnu energiju i učinio je mnogo za korist Reda. Tijekom

njegove službe karmelićani su se proširili u južnoj i zapadnoj Europi, a posebno u Engleskoj. Uspio je pronaći kuće i osnovati redovničke zajednice u sveučilišnim gradovima toga doba, kao što je to bilo 1248. u Cambridgeu, 1253. na Oxfordu, 1260. u Parizu i Bologni.

Kod ovoga sveca se na poseban način ističe njegova privrženost Blaženoj Djevici Mariji kojoj je na poseban način posvetio karmelski Red u vremenima teškoća i pitanja opstanka (radi zabrane osnivanja novih redova) nakon bijega iz Svete Zemlje poslije propasti križarskih vojni. Blažena Djevica Marija, kako drži tradicija, ukazala mu se i dala smeđi karmelski škapular s obećanjem da će oni koji umru noseći ga biti spašeni: "Ovo je privilegij za tebe i za tvoje - tko bude u njemu umro spasit će se."

Svetom Šimunu Štoku se pridaje poznata molitva *Flos Carmeli*, koja je nastala u povezanosti sa viđenjem Škapulara.

Postoji sumnja u povijesnost samoga viđenja, jer je prvi pisani izvještaj o tom viđenju poznat tek s kraja 14. stoljeća, dakle 150 godina nakon predmnijevanog viđenja, i to u vremenu kad je cvjetala srednjovjekovna književnost čudesa i cvjetića. Ipak se u povijesnost utjecaja te legende ne može sumnjati jer se škapularska pobožnost pomoću te predaje brzo i naveliko širila. Giuseppe Falcone je napisao 1595. kako se Španjolska, Portugal i dobar dio Italije mogu nazvati "velikim karmelskim samostanom" jer u njima nije bilo obitelji u kojoj bar netko ne bi nosio škapular. Ta njegova izjava je povijesno zajamčena knjigama karmelskih bratovština: samo u Veneciji u ono doba bilo je više od 70.000 članova upisanih u bratovštinu!

savršene učenice Kristove. Marija nas uči:

Za kraj dobro se je podsjetiti u vezi karmelskog škapulara:

Škapular

- nije amajlija: predmet čudotvorne zaštite

- nije jamac automatskog spasenja

- nije dispensa od zahtjeva kršćanskog življenja

Škapular

+ je znak, odobren od Crkve, našeg nastojanja da nasljedujemo Isusa poput Marije

+ je znak koji nas uvodi u zajedništvo karmelske obitelji

+ je znak Marijine zaštite, koji hrani našu nadu u susret s Gospodinom u životu vječnom.

Škapular, marijanski znak

Predstavlja nastojanje da se nasljeduje Isusa Krista poput Marije,

- da živimo otvoreni Božjim planovima: Navještenje;

- da slušamo i razmatramo Božju riječ kroz molitvu i život: Lk 2,51;
- da budemo blizi i solidarni našim bližnjim u potrebi: Kana;
- da budemo ustrajni u molitvi i u zajedništvu s braćom i sestrama: Dj 1,14.

Praktične odredbe

Škapular se oblači jednom zauvijek, i to u prisutnosti redovnika karmelićanina ili druge ovlaštene osobe.

Škapular se može zamijeniti medaljicom, koja s jedne strane prikazuje sliku Srca Isusova, a s druge sliku Gospe Karmelske. Takvu medaljicu pri zamjeni treba blagosloviti.

Škapular je za autentične kršćane koji nastoje živjeti evanđelje, koji primaju sakramente i na poseban način štiju Presvetu Djevicu.

o. Antonio Mario Čirko

